

capital, der er saa stor, at den ikke kan finde Anvendelse paa de Obligationer og de Papiret, som findes allerede her paa Markedet, saa at det er nødvendigt at bringe flere frem. Det er efter min Anskuelse vist, at de først ville vende tilbage hertil Landet, naar Landets Overskud er steget saameget, at der er Nødvendighed for, at Overskudscapitalen maa anvendes i andre Obligationer, end her er tilstede.

Det ærede Fleertal har endnu en Hovedbetragtning, idet det ytrer, at Tiden endnu ikke er kommen, til at gaae ind paa dette Forslag. Det er en Sætning, som jeg troer, at man skal være meget vaersom med at gaae ind paa, om Tiden til Noget er kommen eller ikke. Gaaer man nemlig ind paa dette Argument og siger: „Tiden er endnu ikke kommen,“ da frygter jeg for, at Tiden aldrig vil komme. Det gaaer som oftest saaledes; man paastaar strax, at Tiden ikke er kommen, og, naar man saa skal til at undersøge Sagen, saa vedbliver man paa denne Maade at udsætte den, indtil Tiden aldrig kommer. Da Danmark i 1848 gik ind i de constitutionelle Rigers Tal, da var der Mange, som meente, at Tiden ikke var kommen, at det var for tidligt for Danmark og for det danske Folk at erhverve den Frihed, som Kongen tilstod det. Jeg vil nu dristigt spørge, om ikke vi Alle staae her og det danske Folk med os, for at slutte os om vor Grundlov, og at værne om den til det Yderste, om vi ikke Alle staae her rede til at slutte os om Kongen, for at overholde vor Grundlov? (Jo! Jo!). Dengang var altsaa Tiden ikke kommen for Mange, og jeg troer derfor, at man i den Henseende skal være meget forstigtig med at gaae ind paa et saadant Argument. Den ærede Pluralitet er imidlertid ikke bleven staaende ved at anføre denne Sætning, men den har tillige anført Grunde, hvorfor Tiden ikke var kommen, og deriblandt den, at man ikke kunde gaae ind paa denne Lov, førend man havde en fuldstændig Plan til et Jernbanenet for hele Danmark. Jeg skønner nu ikke ganske, hvorledes det skulde kunne have synderlig Indflydelse paa Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, om man havde en Plan til et saadant Jernbanenet eller ikke. Hvis man nem-

lig havde en saadan Plan, kunde man jo komme til to forskjellige Resultater, idet man enten kunde antage eller forkaste den. Antog man Jernbaneplanen, saa synes det dog virkeligt, at dette Spørgsmaal maatte være afgjort med at sige: „Vi skulle have et Jernbanenet over hele Landet, og derfor skulle vi begynde med denne Bane.“ „Nei!“ indvender man, „det er jo muligt, at, naar vi komme til at undersøge denne Plan, kunne vi give en anden Bane Fortrinet“. Det forekommer mig dog virkelig at være en besynderlig Maade at argumentere paa. Jeg skal ikke gaae videre, men blot gjøre opmærksom paa, at det dog er rimeligt, at der, til at forfatte en saadan Plan for hele Danmark, vilde medgaae 2 à 3 Aar, og at vi altsaa, dersom vi nu gaae ind paa nærværende Plan, ville have en Jernbane færdig til den Tid, da hele Planen til et Jernbanenet kunde være færdig. Nu forekommer det mig, at det dog vistnok er hensigtsmæssigere at begynde med hvad vi kunne begynde med, end at udsætte Sagen i flere Aar, og da først stride til at afgjøre, om vi skulle gaae ind paa en Jernbaneplan eller ikke. Men saa siger man maaskee: „Ja men, naar vi fik hele Planen, saa kunde vi maaskee komme til det Resultat, at vi forkastede den, at vi forkastede at have et Jernbanenet over hele Landet, og selvfølgelig ogsaa Planen dertil“. Med Hensyn til, at dette kunde komme til at berøve paa det finantistelle Spørgsmaal, da skal jeg senere komme tilbage derpaa, idet jeg her kun skal anføre, at vi kunne komme til et saadant Resultat paa Grund af, at vi troede, at vi ikke retfærdigen kunde anlægge en Jernbane i een Provinds, uden at vi vare nødte til ogsaa at anlægge Jernbaner i alle de andre. Men det er nu en ganske egen Maade at argumentere paa, at paastaae, at det er den ene rigtigt fordelende Retfærdighed, at man ikke tildeler den ene Provinds Mere, end man kan tildele den anden. Jeg troer virkelig ikke, at det er den rigtige Maade at gaae frem paa, og jeg troer heller ikke, at det er den Maade, hvorpaa sige Sager i Almindelighed bedømmes. Jeg skal i saa Henseende dog spørge, om det er den sædvanlige Fremgangsmaade, man bruger. Jeg for min Part tvivler meget derpaa;